

A bolygó hollandi

[2011. március]

Nehéz jelentéktelenebb porfészket elképzelni, mint Ordoguşfaláu. Az Ordoguş-patak szűk völgyében fekszik, körbe, főleg dél felől hatalmas hegyek övezik, úgyhogy a faluból a napot csak nyár elején látni, ebédidőben. Egyetlen utcája a másfél sávós országút, amely végül is egy alagútból bukik elő, annak mentében van szétszórva az a pár tucat viskó, pontosabban van még egy mellékutcája is, amely a központban, az erődtemplom melletti, igen kátyús kanyarból fut ki a patakig. A falu valahogy lemaradt a térképekről, ami a lelkész szerint a két megye közti többéves határvita eredménye, és ha nem lenne a másfél sávós országút meg a szebb időkről regélő erődtemplom, akkor talán az egyház is megfeledkezett volna a szinte elnéptelenedett településről. Könnyű hát belátni, hogy Ordoguşfaláu nem az a hely, ahol gyakran történne valami.

Múlt vasárnap hajnalban az öreg Frauendorfer felébredt, mivelhogy valami nehéz teherautó dübörgött át a templom előtti kátyús szakaszon, s ha már fenn volt, összeszedte magát, és elindult a száraz, hótalan fagyban a templom felé, hogy a toronyból felhívja Münchenbe származott unokáit. Mert ha az ember nem akart hegyet mászni, akkor csak a toronyban talált térerőt, úgy, hogy a zsalukon kinyúlva markolta a villámhárító sodronyát. Hét közben is ritkán volt forgalom, úgyhogy az út közepén baktatott, és azon elmélkedett, hogy vajon hol késik a hó, mert december dereka van, vagy talán már karácsony. A kátyúknál a lába elé fordította a tekintetét, nem hiányozna az ő korában, hogy kitörje a bokáját, és nem is nézett fel, amíg az erődtemplom külső kapujánál egy havas bakancsba nem akadt a szeme. Hünnye, gondolta az öreg Frauendorfer, amikor végignézett a fal tövében hajadonfőtt üldögélő, vagy inkább fekvő, bőrruhás, lila arcú, szőke férfi gallérjában fehérülő havon, és protestáns létére keresztet vetett.

Az öreg Frauendorfer előzörgette a lelkészt, aki még csak félig borotváltan, de már palástban került elő, meg még néhány szomszédot, azok a többiek, és végül szép számban csődültek, ki-ki már a naftalinszagú templomos ruhájában, ki abban, amit éppen magára kapott, a fal tövében üldögélő, vagy inkább fekvő holttesthez. Merthogy hulla, afelől semmi kétség. Nem mozdul, az arca lila, a gallérjában nem olvad a hó, és a hiányzó láb rojtos csonkja sem vérzik. Háborúviseltek voltak egytől egyig, láttak már ezt-azt, hanem a gallérban megüledett hó eredete sehogy sem fért a fejükbe, halkan sutyorogtak, és a mellékutca végéből felhallatszott az Ordoguş csobogása. A lelkész finom mozdulattal végül lekapta az ottfelejtett borotvahabot az orra alól, és szólásra emelte a hangját. Motoros lehet, és külföldi, és azt már csak magában tette hozzá, hogy ennyire ronda pofájú, nagyfogú, szeszinű szőkét csak tengerészfilmekben látott, még annó a teológián. Talán svéd, summázta végül, és a jogos tulajdonos megtaláló felé bökött, hogy nézne be a zsebeibe. Az öreg Frauendorfer vallásos ember volt, a fejét rázta, hogy az asszonydolog. És különben is, ha motoros, hol van a motor vagy bár egy bukósisak. Mert ezzel a lábbal nem gyalog jött, és belerúgott a fal tövében hajadonfőtt üldögélő, vagy inkább fekvő lábának cafrangos csonkjába. És a hó a gallérjában? A motorjafosztott hulla egykedvűen üldögélt, vagy inkább feküdt Ordoguşfaláu ítélkező népe előtt. Hívni kell a rendőrséget, zárta rövidre a lelkész, és némiképp sajnálta, hogy ez a remek rejtély kicsúszik a markából, és jöhetnek megint az eseménytelen hétköznapiak. A rendőrség szóra azonban pusmogás támadt, és az öreg Frauendorfer kibökte végül, hogy úgymint hideg van, várjanak a rendőrséggel bár egy napot. Hátha addig kiderül valami, és a népség helyeselni látszott.

A fal tövében üldögélő, vagy inkább fekvő idegen hallgatólagosan beleegyezett, hogy illetéknéppen vigyen egy kis színt Ordoguş mindennapjaiba, és az istentisztelet, bár nélküle, mégis a szokottnál jóval nagyobb

izgalommal zajlott.

Beesteledett, és a lelkézt nem hagyta nyugodni a külső fal tövében üldögélő, vagy inkább fekvő tetem. Kiosont, szemügyre vette még egyszer, és a hulla gallérjában a hó szinte világított a Ordoguş menti éjszakában. Mégis csak jelenteni kell, és a borostáját dörzsölgette, mert a nagy izgalomtól elfelejtette, hogy csak fél orcáját borotválta le. Fellopózkodott a toronyba, kinyúlt a zsalun, kitapogatta a villámhárító sodronyát, és megmarkolta. Kisvártatva felpislant az a külvilágot jelentő csík a kijelzőn, és felhívta a rendőrséget.

Hogy találtak egy hullát Ordoguşfalău központjában. Kapcsolgatták ide-oda, hogy úgy érezte, ráfagy a keze a villámhárító sodronyára, míg végül egy cigarettázó hang felvilágosította, hogy néhány napja valahol Ālmaş környékén volt egy cserbenhagyásos gázolás, vagy a sofőr észre sem vette, hogy gázolt, vagy nem is volt gázolás, az ABC eladója az egyetlen szemtanú. A lényeg, hogy eltűnt egy rotterdami motorkerékpár tulajdonosa, személyleírása, nyilván felakadt a kamionra, és hogy Ālmaş határában a helybeliek találtak egy gazdátlan lábfejet a hóban. Stimme! Az erődtemplom előtti kátyúk pedig nyilván lerázták a hullát a kamionról, gondolta hozzá a lelkész büszkén, hogy a rejtélyt mégiscsak ő oldja meg. Hol is van ez a... Ordoguşfalău, igen, szóval milyen megyében, és elég hideg van-e, mert ha annyira az isten háta mögött van, akkor lehet, hogy csak holnapután mennének el a hulláért.

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Váradi Nagy Pál

Látó Szépirodalmi Folyóirat